

VINCE FLYNN

POSLEDNÍ MUŽ

Hrdina nemůže být vždycky jen hodný...

POSLEDNÍ
MUŽ

VINCE
FLYNN
POSLEDNÍ
MUŽ

Přeložil Michal Prokop

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2012 by Vince Flynn
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Last Man*
(Published by Emily Bestler Books/Atria, New York)
přeložil © 2014 Michal Prokop
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-187-3

*Všem mým učitelům a trenérům
na Saint Thomas Academy, kteří mě naučili,
že pro úspěch v životě si musíte laťku zvyšovat, ne snižovat.*

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji svému agentovi a příteli Sloanu Harrisovi za další hladké jednání o smlouvě; pokaždé to dokážeš. Děkuji Kristyn Keeneové z ICM, jíž zároveň gratuluji k povýšení, a Shiře Schindelové, kterou si jako asistentku každý oblíbí. Dík patří Chrise Silbermannovi, jenž odvedl výtečnou práci při prodloužení kontraktu se CBS Films. Lorenzo Di Bonaventura a Nick Wechsler zaslouží díky za vytrvalé úsilí při uvádění filmu do života. Chtěl bych mít vaši trpělivost. Jsem zavázán Robu Richerovi, který mě stále zasvěcuje do tajů špionáže, terorismu a geopolitiky. Skutečně stojíš na straně dobra.

Své redaktorce a nakladatelce Emily Bestlerové děkuji za patnáct let skvělého partnerství, které stále pokračuje. Kate Cetrulová a Caroline Porterová z Emily Bestler Books pečují o detaily, na které zapomínám, a laskavě mi připomínají, že je třeba dodržovat termíny. Jeanne Leeová, vy nikdy nezklamete. Díky za další báječnou obálku. Ale Madocsi, už mnoho let mám cíl vás z poděkování vynechat, jenže se zase musím omluvit za to, jakému tlaku jsem vás vystavil. Davide Browne, ze všech lidí, s nimiž spolupracuji, mě nikdo tak nerozesměje. Je radost se s vámi pracovně setkávat, stejně jako s Ariele Fredmanovou, jež, jak všichni víme, ve skutečnosti vede celé oddělení. Judith Currové a Louise Burkeové děkuji za neutuchající podporu. Carolyn Reidyové vděčím za jedno z nejkvalitnějších a největších jednání o smlouvě, která jsem kdy zažil. Je pro mě čest být i po patnácti letech součástí rodiny Simon & Schuster.

Díky mnoha modlitbám a vynikající lékařské péči se dnes cítím nejlíp

za několik posledních roků. Všem přátelům a příbuzným z Twin Cities i odjinud jsem vděčný za neutuchající podporu mé rodině prostřednictvím přímlov, přání všeho nejlepšího a nesmírné laskavosti. Dr. Bille Utzi, dr. Eugene Kwone a jejich skvělí spolupracovníci – rakovina je otrava, ale díky vám je cesta kdovíproč příjemná. Dr. Douglasi Olsons, můj radiologu, každý den jste v mých modlitbách. Příteli dr. Mikeu Nanne, obdivuji vaši odvahu. Misty Millsová, Paule Hesli, Leslie Vadnaisi, Jodi Bakkegardová a Cristine Suihkonenová, díky za všechno, co děláte pro mou rodinu.

Své milované ženě Lyse, která se bez ohledu na věk vždy vyznačovala zralou moudrostí, děkuji za to, že mi část této moudrosti předala, když jsem ji opravdu potřeboval. Kdybych teď ještě mohl dostat trochu tvého šarmu, věci by se vyдалy správným směrem. Tebe mám na životě nejraději.

1

DŽALÁLÁBÁD, AFGHÁNISTÁN

Čtyři mrtví muži leželi vyrovnaní na podlaze obývacího pokoje bezpečného domu. Mitch Rapp začal u toho nalevo. Vousatá tvář, tmavé oči bez života a díra o velikosti desetacentu uprostřed čela, to vše se dalo očekávat. Jediný dobře mířený výstřel – takhle by to provedl i sám Rapp. Další dva bodyguardi vypadali stejně, a to včetně rudých otvorů ve středu čela. Čtvrtý Afghánc dopadl jinak. Toho kulka zasáhla do hlavy zezadu. Čtvrtinu tváře zabíral rozeklaný kráter masa, krve a kostí. Průstřel napovídal, že muž byl zlikvidován něčím větším než devítkou – nejspíš ze zbraně ráže .45 municí, která se zploštila a roztrhla, aby napáchala co nejvíc škody. Ačkoli Rapp vzhledem k nepřehledné situaci rozhodně neměl pocit, že všechno dobře dopadne, tento poslední zvrát ho nasměroval k myšlenkám, jimiž se vůbec nechtěl zabývat.

Rapp na chvíli zanechal znepokojivých úvah a pokoušel se představit si, jak to celé proběhlo. První náznaky ukazovaly na koordinovaný útok. Někdo překonal zabezpečení a odpojil telefonní linku, kamery, detektory pohybu, tepelná čidla, a dokonce i tlakové podložky. Záložní spojení přes satelitní talíř na střeše bylo rovněž odříznuto. Ať na bezpečný dům zaútočil kdokoli, měl dostatečné znalosti, aby tak učinil bez spuštění jediného alarmu a bez vědomí sil rychlé reakce na letecké základně, ležící zhruba půldruhého kilometru daleko. Podle expertů z Langley by k tomu nemělo dojít. Před čtyřmi lety prohlašovali, že bezpečný dům odolá jakékoli hrozbě, kterou by mohl představovat Tálibán či jiná místní skupina. Rapp těmto odborníkům řekl, že kecají. Podle jeho

názoru dokonale bezpečný dům neexistuje z prostého důvodu – že dovnitř a ven musejí chodit lidé.

Stejně jako většina bezpečných domů CIA působil i tento záměrně nenápadně. Nevlála před ním americká vlajka a u brány scházeli nerudní strážci od námořní pěchoty. Bylo to temné místo sloužící ke koordinaci nepřijemných aspektů války. Ústředí CIA v Langley nechťelo oficiální záznamy o jednáních s drogovými dealery, klanovými veliteli, obchodníky se zbraněmi, místními politiky, policisty a úplatnými důstojníky afghánské armády.

Navenek šlo o obyčejnou patrovou budovu ze železobetonu, jakých v Džalálábádu stálo mnoho. Díky několika vylepšením však byla unikátní, třebaže působila špinavě a zchátrale jako všechny ostatní domy ve čtvrti. Tvárniceovou zeď kolem pozemku zpevňovala vrstva speciální pryskyřice, aby se nerozletěla na tisíc úlomků, kdyby vedle ní explodovalo auto naložené výbušninami. Obyčejně vypadající vchodové dveře vyztužil dva centimetry silný ocelový plát a posílený kovový rám. Všechna okna vyplňovalo neprůstřelné plexisklo a špičkové bezpečnostní kamery a senzory byly schované, aby nepřitáhly pozornost sousedů. Langley dokonce podniklo neobvyklé bezpečnostní opatření, koupilo domy po obou stranách a nastěhovalo do nich osobní strážce a jejich rodiny. To vše kvůli ochraně jediného muže.

Joe Rickman byl nejmazanější a nejbystřejší agent, se kterým kdy Rapp spolupracoval. Znali se šestnáct let. Zpočátku Rapp nevěděl, co si o něm má myslet. Rickman byl ztělesněním tuctovosti. Nevyznačoval se žádnou pozoruhodnou tělesnou charakteristikou. Při výšce sto sedmdesát osm centimetrů nebyl ani vysoký, ani malý. Hnědé vlasy se hodily k nevýrazným hnědým očím a nezajímavá brada uzavírala mdlé rysy kulatého obličejce. Když zcela výjimečně promluvil, nikdy nezněl rozrušeně a jeho monotónní hlas by uspal i to nejneposednější děcko.

Zapomenutelná tvář Rickmanovi umožňovala splynout s davem a lidé, kteří se s ním setkali, ho téměř přehlíželi. Jeho úspěch pramenil převážně z toho, že ho ostatní pošetile podceňují. Pracoval pro CIA třia dvacet let a povídalo se, že se ještě nikdy neobjevil na ústředí. Teprve

před pár měsíci se ho Rapp zeptal, jestli je to pravda. Rickman se pousmál a odpověděl, že ho tam nikdo nepozval.

Tehdy Rapp tuto odpověď považoval za pokus o žert. Později si uvědomil, že Rickman mluví smrtelně vážně. Jedině lidé jako Rickman se prosazují v drsných, zpravidla válečných dobách. Posledních osm let velel americkým tajným operacím v Afghánistánu. Rukama mu prošlo přes miliardu dolarů v hotovosti. Většina peněz skončila u lidí, které bylo třeba finančně zainteresovat na přestupu do správného týmu, ale podstatná část také posloužila k uhrazení likvidace nepřátel a dalších přízemních činností. Kolegové v Langley nechtěli vědět, čím se Rickman zabývá. Zajímaly je pouze výsledky, a ty měl Rickman prvotřídní. Za jeho nezajímavou fasádou pracovala prohnaná mysl, dokonale přizpůsobená nepředvídatelnému a nesmírně komplikovanému světu špionáže.

Rapp chápal, proč v šéfčině hlase zazněly obavy, když mu před zhruba dvěma hodinami telefonovala. Denní strážci po příchodu objevili mrtvoly, zjistili, že Joe Rickman zmizel, a okamžitě uvědomili Johna Hubbarda, šéfa základny CIA v Džalálábádu. Hubbard zatelefonoval svému nadřízenému do Kábulu a od něj špatné zprávy pokračovaly dál nahoru. Rappovi se ozvala ředitelka CIA Irene Kennedyová, když usedal ke snídani ve velké jídelně na základně vojenského letectva v Bagrámu. Do Afghánistánu dorazil předešlého večera kvůli mimořádně důležité misi, která však teď byla pozastavena. Kennedyová mu předala kusé informace, jež se jí donesly, a nařídila, ať sedne do prvního vrtulníku Black Hawk. Rapp se s ní nepřel. Se čtyřmi členy svého týmu se vydal na cestu a před devátou přistáli v Džalálábádu. Hubbard na ně čekal s kolonou tří SUV a bezpečnostním doprovodem a převezl je do domu.

Nadřízení chtěli Rickmana zpátky, ale Rapp nabyl zvláštního dojmu, že by nebyli proti, kdyby velitele tajných operací obdrželi jako tělo v pytli. Nepřicházelo v úvahu, že by únos udrželi v tajnosti. Rickmanovy operační znalosti a dosah byly příliš rozsáhlé na to, aby se daly přehlížet. V Langley už vznikají skupiny, které budou nepřetržitě pracovat na stanovení škod. Jestliže Rapp nenajde Rickmana rychle, bude třeba zastavit složité a nákladné akce a v márnících na Blízkém východě, v jihozápadní Asii i jinde se začnou objevovat mrtví agenti. Nakonec se

o katastrofě dozví Kongres a bude žádat odpovědi. Kdyby Rickman prozradil tajemství agentury nepřítelům, bylo by to špatné, ale pro mnoho lidí v Langley by bylo ještě horší jeho svědectví před Kongresem.

Rappův vztah k Rickmanovi byl poměrně složitý. Uznával ho, jenže chvíli trvalo, než k tomu dospěl. Rapp zauvažoval, jak zvládne možný rozkaz k odstranění Rickmana, když vtom se přiblížil vysoký Hubbard.

„Tohle je vážně průser.“

Rapp přikývl. „Těžko si dokážu představit něco horšího.“

Hubbard se poškrábal na holé hlavě a zeptal se: „Kde ho sakra budeme hledat?“

„To zatím netuším.“ Rapp věděl, že šance na úspěch je malá, ale museli někde začít. „Bude to dost nepříjemné, a jestli na to nemáte žaludek, Hube, můžete se vrátit na základnu a zamknout se v kanceláři.“

Hubbard se na Rappa zadíval a potom pokýval hlavou. „Nemusíte si dělat starosti, že se z něčeho podělám. Jsem tady už dva roky. Viděl jsem všelijaké šílenosti.“

Většinu těchto „šíleností“ napáchali nepřátelé. Tentokrát hranici překročí oni sami. „O tom nepochybuju,“ řekl Rapp, „ale věřte mi, že pokud ho chceme nazpátek, musíme být bezohlednější, než si dokážete představit, a kdybyste kdykoli zapochyboval, můžete z toho klidně vycouvat. Jenom mi musíte slíbit, že strčíte hlavu do písku a udržíte jazyk za zuby.“

Hubbard se nervózně usmál. „Umím mlčet jako hrob, když je potřeba.“

„Dobře,“ odpověděl Rapp, ačkoli měl své pochyby.

„Tak kde chcete začít?“

Rapp se znovu zadíval na řadu mrtvých mužů. „U bodyguardů.“

Hubbard obrátil svých sto devadesát pět centimetrů k tělům a našpulil rty. „Myslím, že tyhle čtyři můžeme vyloučit.“

Rapp se soustředil na strážce s kráterem v obličejí. Patrně někdo zradil, ale strážci byli vesměs ostřílení příslušníci Severní aliance. Bylo možné, ale nepravděpodobné, že se někdo z nich nechal uplatit a předal důležité informace o bezpečnostním systému. Pokud se to však skutečně stalo, tálibánci či jiní pachatelé se poté nejspíš rozhodli, že se svého člověka v organizaci zbaví. Rapp měl ale dojem, že Tálibán s tím zřejmě nemá nic společného. Ukázal na muže s chybějící částí tváře. „Zaměřte

se na tohle. Chci o něm vědět všechno, hlavně o jeho rodině. Mají jeho rodiče, manželka nebo děti nějaké zdravotní potíže? Nemá problém s drogami? Zjistěte všechno, co se dá.“

„A co zbývajících osm?“

Z Washingtonu již letěla skupina vyšetřovatelů, jenže ti přistanou až za třináct hodin. „Kdybychom měli dost lidí, mohli bychom prověřit všechny naráz, ale já pochybuju, že se člověk dál zdržuje na místě, když má na svědomí něco takového. Co byste dělal vy, kdybyste dostal hromadu peněz za zradu kolegů a člověka jako Rick?“ Třebaže se Rickman jmenoval Joe, všichni spolupracovníci mu říkali Rick.

„Vzal bych nohy na ramena.“

„Přesně tak.“ Rapp ukázal na muže zastřeleného pětačtyřicítkou. „Prozatím se soustřeďte na něj.“

„Podle vás je za tím Tálibán?“

Rapp neodpověděl a zeptal se: „Kdo přemístil těla?“

„Co tím myslíte?“

„Těla,“ zopakoval Rapp a přešel pohledem po čtyřech mrtvolách. „Nezastřelili je tady. Koukněte se na krev na podlaze. Dotáhli je sem až po vraždě.“ Rapp namířil prst ke schodům. „Jednoho sem přivlekli z patra.“

Hubbard pokrčil rameny. „Už tu takhle leželi, když jsem sem přišel.“

„Hýbali s nimi denní strážci?“

„O tom nic nevím. Mám to zjistit?“

„Za chvíli.“ Rapp se ohlédl k hlavnímu vchodu, kde stál jeden strážce a oběma rukama svíral útočnou pušku AK-47. „Sousedí... neviděli nebo neslyšeli něco během noci?“

„Ne. Vůbec nic.“

„Nějaké známky násilného vniknutí?“

„Žádné jsme nenašli, jenže nebylo nutné použít násilí, pokud jim pomohl někdo zevnitř.“

„Takže žádné násilí... čtyři strážci... čtyři zásahy do hlavy... čtyři mrtvoly. Nepřipadá vám to trochu zvláštní?“

Hubbard se nad tím zamyslel a odpověděl: „Nevím, kam tím míříte.“

Rapp ukazoval na jedno tělo po druhém a vysvětloval: „Devítka,

devítka, devítka, pětačtyřicítka, a vsadím se, že se střílelo ze zbraní s tlumiči. Čistá práce. Přesné výstřely. Podívejte se po stěnách.“

Hubbard se otočil dokola a poznamenal: „Co je s nimi?“

„Vidíte něco?“

„Ne.“

„A to je právě ono. Zažil jste někdy, že by tálibánci operovali takhle? Čtyři výstřely, čtyři zásahy a ani rána navíc. Rádi střílejí hlava nehlava. Znáte jejich postup. Přijeli by ve třech nebo čtyřech dodávkách a začali by pálit z granátometů. Dům by byl jako řešeto. Tohle udělali profesionálové.“

Hubbard nasadil kyselý výraz a potom přikývl. „Jasně... máte pravdu. Turbani všechno rozstřílejí na padrt. Takhle by na to šli třeba naši...“

Hubbard mluvil dál, ale Rapp ho už neposlouchal. Myšlenkou, že útok mají na svědomí příslušníci amerických zvláštních jednotek, se zatím nezabýval a ani nechtěl. Od chvíle, kdy se dozvěděl o Rickmanově zmizení, měl neodbytný dojem, že ho čekají nečekané zvraty. Rickman ve své práci vynikal jednoduše proto, že dokázal uvažovat pět, deset, patnáct, či dokonce dvacet kroků před nepřáteli a vlastně i před kýmkoli jiným. Rapp častokrát nechápal, na co se ten člověk chystá, neboť nebyl dost chytrý, aby dokázal sledovat Rickovy úvahy.

„Co ti hajzlové z ISI?“ nadhodil Hubbard.

Rapp se zamyslel nad nepřiliš spolehlivými příslušníky pákistánské tajné služby. Také připadali v úvahu. „Nezapomínejte na Íránce, Rusy a Číňany.“ A o další možnosti se Rappovi zatím nechtělo hovořit.

„Já bych si tipnul ISI. Tohle je přesně jejich styl.“

Vtom Rappa něco napadlo. „Kde je ten pes? Ten zatracenej rotvajler, co se pořád držel vedle Ricka?“

„Ajax... před měsícem pošel.“

Rappa zpráva překvapila. „Co mu bylo?“

„Nevím. Ricka to úplně odrovnalo. Když pes onemocněl, vzal ho k veterináři a nechal uspat. Myslím, že Rick mluvil o rakovině nebo něčem takovém.“

Jeden člen Rappova týmu scházel ze schodů a vypadal znepokojeně. Měl světlé vlasy a modré oči a táhlo mu na padesát. „Není to dobré,“ konstatoval stručně.

Rapp se na Scotta Colemana podíval a požádal: „Prosím, řekni, že mluvíš o něčem jiném než o sejfu. Řekni, že sejfu se nikdo ani nedotkl a že všechny peníze, disky a počítač jsou v bezpečí.“

Coleman zavrtěl hlavou. „Všechno zmizelo. Je úplně prázdný.“

Ačkoli to Rapp očekával, neztrácel špetku naděje, že se šéfce bude moct ozvat s dobrou zprávou. „Do prdele, musím zavolat Irene a oznámit jí to.“ Sáhł pro telefon, ale zarazil se, když zaslechl hluk od domovních dveří.

2

Abdul Sirádž Záhír na sebe obdivně hleděl do zrcadla. Osmáctyřicet let bylo v jeho kraji považováno za pokročilý věk. Ani obyčejní muži se mnohdy nedožili dospělosti. V Záhírově oboru hrozilo ještě daleko větší nebezpečí. Byl bojovníkem stejně jako otec a předtím jeho otec. Otec a všichni tři starší bratři už byli po smrti. Otce a dva nejstarší bratry zabili Sověti a třetího o život připravila Severní aliance. Záhír se poučil z jejich chyb. Afghánistán je tvrdá země, kde člověk může doopravdy věřit jen někomu ze své vesnice. Mimo ni se loajalita stává proměnlivou a komplikovanou hrou.

Záhír zjistil, že chce-li zůstat naživu, musí být brutální a ostražitý. Věděl, že ho někteří považují za sadistického a paranoidního, a pokládal to za vyznamenání – čím víc lidí se ho bude bát, tím líp. V Afghánistánu vládne strach. Pokud se vás lidé nebojí, stáváte se obětí. Záhír nechtěl skončit jako otec a bratři, a tak podněcoval strach. Nebylo to vždycky snadné, ale zjistil, že má talent.

Záhír si narovnal šedou blůzu uniformy, luskl prsty a zvedl ruce. Přispěchal pobočník se Záhírovým lesklým opaskem z černé kůže. Připnul mu ho kolem objemného břicha, narovnal jej a ustoupil, aby se velitel mohl pokochat svým obrazem v zrcadle. Záhír se na sebe usmál. Z jeho pistole Smith & Wesson ráže .40 ještě nevyšla ani jedna rána. Byl na ni patřičně pyšný, protože ji dostal zadarmo od Američanů. Většinu posledního desetiletí věnoval jejich zabíjení, než se konečně ocitl na jejich výplatní listině.

Záhír si povšiml, že s plnovousem není něco v pořádku, a přistoupil

blíž k zrcadlu. Jeho rozladění způsobila šedivá skvrnka, která mu unikla. Sáhł do stolu pro lahvičku černé barvy a zasunul do ní štěteček. Po několika tazích šedá zmizela. Záhír se usmál na své bezvadné vousy a založil ruce v bok. V uniformě vypadal dobře. Kolem pasu mu byla trochu těsná, jenže v Afghánistánu je zvětšující se břicho znakem úspěchu.

Afghánistán je zvláštní místo. Jako v Petriho misce v něm lze pozorovat přežití nejzdatnějšího v praxi. Odjakživa býval drsnou zemí; horká léta, studené zimy a těžký terén zformovaly mimořádně odolné obyvatelstvo. Poslední tři desetiletí prakticky neustálých válek tento přirozený výběr ještě přiostrčila. Fyzická síla už nestačila. Člověk se musel přizpůsobovat nestálým spojenectvím, jež bez přestání měnila mocenskou strukturu izolované země. Bylo třeba vycházet se Sověty a později s Američany a jejich pákistánskými spojenci, podporujícími šílené wahhábistické bojovníky z opačného břehu Perského zálivu, kteří způsobili vleklou občanskou válku mezi Tálíbánem a jeho nepřáteli ze Severní aliance. Posléze se Američané dostavili osobně s celou koalicí a během několika měsíců Tálibán smetli.

Abdul Sirádž Záhír toho dne před více než deseti lety dokázal pohlédnout do budoucnosti a uvědomil si, že Tálibán se vrátí. Americké letectvo a vyspělé zbraně v něm občas vyvolaly pochyby, ale znal Afghánce a především oddané muslimy, kteří tvořili základ Tálibánu. Do jednoho by raději zemřeli, než by se podvolili nevěřícím. Záhír také věděl, že Američané jsou příliš opatrní na to, aby tálíbance vyhladili jako psy, jimiž ve skutečnosti byli.

A tak Záhír hrál proti všem ostatním a nikdy nezapomínal, co potkalo otce a bratry. Držel se své malé enklávy jihovýchodně od Džalálábádu a převlékal kabát tak často, jak bylo třeba k přežití. Záhír vůči své zemi necítil lásku ani nenávisť. Neuvažoval v těchto pojmech. Jako většina lidí žil v této části světa proto, že se tu narodil. Považoval se za nadprůměrně inteligentního člověka s citem pro to, co lidi motivuje a především čeho se bojí.

Navzdory své schopnosti vycítit změny nedokázal předvídat poslední zásadní zvrát událostí. Poté co zabil bezpočet Američanů a obral je o peníze, mu ti blázni přišli nabídnout práci – opravdovou práci. Ne jenom pytel peněz výměnou za určitou informaci jako v minulosti. Chtěli, aby se stal velitelem místní policie. Samozřejmě ho napadlo, že ho lákají do

pasti, ale pak se dozvěděl, že podobná místa v hierarchii afghánské policie přijalo mnoho lvů jako on. Bylo to něco nového, čemu Američané říkali program reintegrace.

Působil v nové funkci šest týdnů a kapsy se mu už plnily úplatky od místních obchodníků. Tálibánci mu pochopitelně dělali starosti. Nakonec se znovu chopí moci, jenže to ještě pár let potrvá a Záhír mezitím může vycházet s oběma stranami. Bude pracovat pro Američany, pobírat od nich peníze a předávat tálibáncům informace, které potřebují vědět.

Jako vždycky bylo nejdůležitější udržovat si náskok před viditelnými i neviditelnými nepřáteli. Záhír se už dlouho obklopoval loajálními lidmi. Mezi nejbližšími spolupracovníky nebyl nikdo, koho by znal méně než deset let, a všichni pocházeli z jeho vesnice. Patřili k jeho kmeni a on výměnou za věrnost chránil jejich rodiny. Záhír nikdy netrávil víc než dvě noci na stejném místě a navzdory novému oficiálnímu postavení se držel starých způsobů. Zčásti kvůli tomu, že měl čtyři manželky. Všechny si žádaly jeho pozornost, ale tím to nekončilo. Základní předpoklad byl nesmírně prostý: nemohou ho zabít, jestliže ho nenajdou. Největší nebezpečí vždy hrozilo v noci. V tu dobu útočili američtí zabijáci. S pomocí vyspělé techniky ohrožovali a vraždili jeho krajany.

Záhír řadu let dbal na to, aby v noci nespal. Od půlnoci až do hodiny před rozedněním zůstával vzhůru. Tou dobou američtí psi nejraději kousali, a tak bděl a přesouval se. Vyspat se mohl dopoledne a své záležitosti vyřizoval odpoledne a večer. Toto dopoledne však bylo jiné. Po pár hodinách spánku ho Pamir, jeden z jeho nejvěrnějších, probudil s překvapivou novinkou. Džalálábádem se šířila zpráva, že jednoho nechvalně známého Američana unesli z jeho pevnosti. Pan Rickman byl velice důležitý muž, díky němuž řada Záhiroových krajanů značně zbohatla. Bohužel také investoval mnoho času a peněz do Záhirova zabítí. Záhír často unikl jen o vlasek, avšak pokaždé si udržel jeden krok náskok. A když nyní konečně získal svůj podíl z peněz, jejichž rozdělováním Američan proslul, někdo Rickmana odvedl.

Záhír si celé dopoledne mlčky vyčítal, že na to nepřišel sám. Díky svému novému vlivu si právě takovou operaci mohl dovolit. Kořist mu však unikla a on se musel přizpůsobit. Pokud se za posledních třicet let

něčemu naučil, pak tomu, že ze zmatku pramení velké příležitosti zejména pro ty, kteří jsou smělí a bezohlední.

V zrcadle zahlédl, že Pamir vstupuje do místnosti. Muž na sobě neměl uniformu afghánské policie. Raději se držel v ústraní. „Co jsi zjistil?“

Pamir mírně naklonil hlavu a odpověděl: „V domě jsou další Američani. Slyšel jsem, že ráno přiletěli z Kábulu a na místo je přivezl ten vysoký Američan.“

„Hubbard?“

„Ano.“

Záhír odfrkl. Místní šéf CIA se s ním nemohl měřit. Bylo by snadné ho obalamutit. „Byl s nimi pan Sickles?“

„Ne.“

To Záhira překvapilo. Zjistil, že se Sicklesem se dobře spolupracuje. Bylo jednoduché stavět na faktu, že Rickman a Sickles spolu nevycházejí. Sickles Záhírovi doporučil, ať se Rickmanovi klidí z cesty. Ačkoli byl Sickles šéfem CIA v Kábulu, prý nad Rickmanem neměl žádnou kontrolu. „Ti noví Američani... máš ponětí, co jsou zač?“

„Ne.“ Pamir zavrtěl hlavou. „Vím jenom, že jich je šest.“

„Ochrana?“

„Tři terénní vozy Humvee... jeden normální, jeden s kulometem ráže .50 a jeden s granátometem.“

„Kolik mužů?“

„Celkem osm. Obsadili oba konce ulice.“

Záhír opět zafrkal. Jeho policejní vozy by nezastavili. Prohnal by se kolem nich. Obrátil se ke svému zástupci Rašídovi. „Jsou chlapi připraveni?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Ať všichni nastoupí do aut. Uděláme si menší přehlídku.“

Pamir se zeptal: „A co mám dělat já?“

„Dál po něm pátrej a hned mi ohlas všechno důležité.“

Pamir se zlehka uklonil a odešel. Za dveřmi pracovny Záhír spokojeně přehlídl tucet svých mužů, kteří si navlékali neprůstřelné vesty a kontrolovali zbraně – věnované vládou Spojených států amerických. *Je to banda bláznů*, pomyslel si. V příštích několika měsících čeká Američany tvrdá lekce.

3

Do domu se snažila protlačit skupina mužů v afghánských policejních uniformách. Rapp podrážděně sledoval, jak člověk s olejově černým plnovousem spílá strážcům ze CIA. Vousy byly očividně barvené. Muž s nimi vypadal jako pirát z němeého filmu. Vpravo od Rappa si Hubbard mumlal cosi pro sebe. Rapp rozuměl jen větu: „Tohle není dobré.“

„Kdo je to?“ zeptal se.

„Velitel Abdul Sirádž Záhír. ALP.“

Anglická zkratka ALP označovala Afghánskou místní policii – Afghan Local Police. „Co je zač?“

„Ještě před šesti měsíci to byl vzbouřenec. Vlastně spíš mafián. Vydíral a unášel ve všech vesnicích odsud až k hranici, ale pak ti géniové v Kábulu, kteří řídí program reintegrace, usoudili, že by z něj byl dobrý policejní velitel.“

Informace zapadla na místo a Rapp si jméno zařadil. Záhír a jeho skupina nesli odpovědnost za řadu pumových útoků na projíždějící vozidla v oblasti. „Platil ho Rick?“

„Snažil se o to.“ Hubbard pokynul strážcům u vchodu a řekl: „To je v pořádku. Pusťte ho dál.“

Záhír se se zjevnou nechutí ve tváři protáhl kolem strážců a přistoupil k Hubbardovi, Rappovi a Colemanovi. Obrátil se k Hubbardovi a spustil příval hrubých výrazů, jimiž dal najevo svůj nelichotivý názor na jeho schopnosti a na Američany vůbec.

Rapp o krok ustoupil a očima pitval onoho podivného muže, který se

tak nevybíravě vecpal do bezpečného domu. Nabubřelé chování a vulgarita nebyly úplně nečekané, avšak něco jiného ano – skutečnost, že se Hubbard tomu hulvátovi tak snadno podvoluje. Rapp si připomněl, že Hubbard si na rozdíl od něj nemůže dovolit ten luxus a držet se ve stínu. Musel podávat hlášení šéfovi v Kábulu, Darrenu Sicklesovi, který dbal spíše na dojem než na výsledky. Sickles musel pracovat s nepřehledným propletením amerických agentur a oddělení, které se zapojily do choulostivého programu reintegrace. Většina pěšáků z tajných služeb byla toho názoru, že od Sicklese se žádné podpory nedočkají. Rapp se domníval, že tento nezdravý a neprospěšný styl spolupráce nějak souvisí se Sicklesovou povahou.

Když Záhír dostatečně vynadal Hubbardovi, obrátil se k Rappovi a Colemanovi a zeptal se: „A kdo jsou sakra tihle dva? Proč k těm vraždám nezavolali mě?“

Rapp, který nikdy neutíkal z boje, se k policejnímu důstojníkovi přiblížil na délku paže. Třebaže muž vypadal nejméně na padesát, pravděpodobně mu bylo něco přes čtyřicet jako Rappovi. Na rozdíl od Rappa však byl zavalitý a z formy. Rostl mu pupek a směšný plnovous jako by si natíral leštidlem na boty.

Hubbard chtěl odpovědět, ale Rapp natáhl ruku a chytil ho za nadloktí. Obrátil oči k Afghánci a poznamenal: „Po tom, kdo jsem, vám nic není. A proč jsme vás nezavolali, to by snad mělo být jasné. Jste bandita a sráč.“

Záhír zrudl vztekem a začal koktat.

Hubbard zvedl ruce a zasáhl: „Veliteli... on se snaží říct, že máme od rána moc práce a zrovna jsme pro vás chtěli poslat.“

Rapp nespouštěl oči ze Záhíra, ale jeho hněv se obrátil proti veliteli základny v Džalálábádu. „Hube, sklapněte. Tohle jsem říct nechtěl. Chtěl jsem tomu kreténovi povědět, že přesně vím, co je zač, a pokud má trochu rozumu, vypadne odsud dřív, než ho zastřelím.“

„Co si to dovolujete?“ Záhír couvl a zašátral po velkém koženém pouzdru se zbraní.

Rapp jediným pohybem vytáhl z bundy svou pistoli Glock 19. Záhír ještě zápasil s chlopní na pouzdru, když zvedl oči a zjistil, že hledí do černého ústí Rappovy hlavně.

„Chci, abyste mě vyslechl,“ oznámil Rapp klidně, „a držel hubu, dokud neskončím.“

Coleman mezitím vytasil svou zbraň Heckler & Koch ráže .45 a výhrůžně se se obrátil proti dvěma dalším policistům, kteří stáli hned za dveřmi. Odjístil ji a v pašťtině muže vyzval, ať drží ruce tak, aby na ně viděl.

Rapp přitiskl pistoli Záhirovi do obličeje těsně pod nos. „Moc toho vědět nepotřebujete. Nejsem žádný trouba z ministerstva zahraničí ani dvouhvězdičkový manažer, abych si myslel, že mé kariéře nejlíp poslouží, když se budu bratříčkovat s teroristy, a že problémy s vámi urovná někdo jiný za dvacet let, až já budu dávno pryč. Mě volají, když je potřeba řešit průsery, protože vědí, že nehraju podle pravidel. Vím, že jste zabil dost amerických vojáků a pro peníze mučil a unášel vlastní spoluobčany. Jste rváč a parchant a patříte k lidem, jaké milerád sprovedím ze světa. Normálně o těch, které zastřelím, moc neuvažuju, ale vy spadáte do zvláštní kategorie. Asi by to byla služba lidstvu, kdybych ukončil váš bezcenný život. Přidejte k tomu, že mám vážně mizernou náladu. Vlastně bych si ji možná trochu zvedl, kdybych vás střelil do ksichtu.“

Rapp se muži chvíli díval do tváře a pak nachýlil hlavu k pravému rameni, jako kdyby ho napadla ještě jiná varianta. „Kvůli férovosti bych vám zřejmě měl dát šanci přesvědčit mě o opaku.“

Záhirova hrud' se zvedala, jak se snažil přimět plíce k práci. Oči nervózně těkaly mezi Hubbardem a šilencem, který mu mířil do obličeje. Záhir viděl dost zabijáků a vycítil rozdíl mezi těmi, co jen předstírají, a těmi, kteří to myslí vážně. Tenhle chlap to podle všeho myslel vážně. Afghánec se chytil posledního stébla v podobě člověka, jenž ho přesvědčoval, aby zanechal nezákonných praktik.

„Pan Sickles je můj dobrý přítel,“ zaprskal Záhir. „Je velmi dobrý přítel. Je to velmi důležitý člověk. Velice ho rozruší, až se o tomhle dozví.“

Rappovy instinkty nezklamaly. Toho banditu dosadil do funkce šéf kábulského zastoupení. „Darren Sickles,“ konstatoval Rapp hlasem plným opovržení, „se za důležitého jenom považuje, ale tím to končí.“

„Zastupuje CIA v naší zemi!“

„Je to idiot a skutečnost, že vás navlékl do policejní uniformy, to jenom dokazuje, takže budete muset přijít s něčím lepším, než je Darren Sickles.“

Záhir si olízl suché rty a snažil se vymyslet něco, co by Američana přimělo přehodnotit hrozbu. Během nepříjemně dlouhé odmlky ho nic nenapadlo, a tak nasadil nucený úsměv a ustoupil. „Myslím, že bude nejlepší, když zase půjdu.“

Rapp ho chytil za uniformu. „Tohle v možnostech nebylo. Buď prokážete, že umíte být užitečný, nebo vám vystřelím mozek z hlavy.“

V Záhirových očích se zableskla naděje. „Užitečný?“

„Přesně tak.“

„Mohl bych vám velice prospět.“

„Poslouchám.“

„Znám spoustu lidí... Vím hodně věcí. Můžu vám obstarat, cokoli chcete.“ Záhirova povaha dovoľovala zajít jen takhle daleko, a proto rychle dodal: „Za odpovídající cenu, samozřejmě.“

„Za odpovídající cenu,“ zopakoval Rapp pobaveně. „Povím vám, jak to bude fungovat, a jediné tak mě můžete přesvědčit, že byste měl žít. Nedostanete ani vindru. Daruju vám jenom život, který je pro vás poměrně důležitý, předpokládám.“

„Je pro mě hodně důležitý, ale nejsem žádný boháč.“

„Přestaňte blábolit o penězích. Nudíte mě, a až mě unudíte, tohle jednání skončí a vy budete po smrti.“

„Řekněte, co ode mě chcete. Udělám cokoli.“

Rapp se zamyslel nad Rickmanem. Ve skutečnosti jen málokdo věděl, co má za lubem. V obecném smyslu Kennedyová a pár dalších znali operační cíle, jenže pokud šlo o konkrétní příkazy, o těch se Rickman nešířil. Záhir by mohl vnést trochu světla do podrobností. „Ten člověk, který tu žije... znáte ho?“

„Pana Rickmana... velmi dobře. Byli jsme přátelé.“

„Nepřehánějte. Proč jste se tu dneska zastavil?“

„Jel jsem kolem a viděl jsem žoldáky pana Hubbarda. Vypadalo to, že se něco stalo, a tak jsem zastavil, abych to vyšetřil.“

„Vypadám jako hlupák, Abdule?“

„Ne,“ odpověděl Afghánec spěšně. „To jsem neřekl.“

„Tak mi prozradte skutečný důvod, proč jste přijel.“ Rapp sledoval, jak se muž ošívá. Bylo zřejmé, že se snaží vymyslet jiný způsob zastření pravdy.

Rappovi skoro docházela trpělivost, a tak pistolí poklepal doprostřed Záhirova čela. „Vím, že lhaní je pro vás něco jako dýchání.“ Zavrtěl hlavou, jako kdyby napomínal dítě. „Musíte to překonat. Nebo vás to zabije.“

Záhír se pravou rukou podrbal ve vlasech. „Donesla se mi zpráva.“

„Jaká zpráva?“

„Že se něco stalo panu Rickmanovi.“

„Pokračujte.“

„Že se mu stalo něco moc špatného. Že se ztratil.“

„A jak jste se o tom dozvěděl?“

Dělit se o informace, aniž tím něco získá, bylo Záhirovi naprosto cizí, a tak zalhal. „Jeden z mých lidí viděl, jak pan Hubbard v panice odjíždí ze základny. Zavola jsem na pár čísel a brzy jsem zjistil, že se něco přihodilo v domě pana Rickmana.“

„Takže jste měl o pana Rickmana strach.“

„Ano.“

„A proto jste se přihnal sem a začal se chovat jako kretén a vyhrožovat.“

„Ne, měl jsem strach.“

Rapp se podíval na hodinky. Bylo osm minut po desáté dopoledne a seznam priorit, jimiž se musel okamžitě zabývat, se prodlužoval. Záhír by se navzdory špatné pověsti přece jen mohl hodit. Rapp učinil rychlé rozhodnutí. „Uděláme to takhle. Budete pro mě pracovat. Zjistíte, kdo unesl pana Rickmana, a máte na to osmačtyřicet hodin. Jestli zklamete, je po vás.“

Záhír se znovu pokusil ustoupit. Potřeboval prostor na přemýšlení, které mu ztěžovala pistole v obličejí, avšak žádný nezískal. Američan šel prostě za ním. Záhír prosebně obrátil zrak k Hubbardovi. Žádné pomoci se nedočkal, a proto se uchýlil k tomu, co znal nejlépe. „Kolik mi zaplatíte?“

Rapp se zasmál, ale ke snížení napětí to nepřispělo. „Nezaplatím vám nic, vy pitomče. Udělám to spíš obráceně. Pokud zjistím, že na mě šijete budu, rozešlu vaši fotku všem magorům s pistolemi ve městě i mimo ně a vypíšu na vaši hlavu odměnu pět set tisíc dolarů. A jestli si myslíte, že utečete do hor, nechám vás čtyřicet hodin denně hledat predatorem. Jakmile si zavoláte nebo vyjdete na otevřené prostranství, pod nohama vám vybuchne raketa Hellfire a pošle vás do pekla.“

Pro Záhira byla tato hrozba zcela reálná. Sám odstraňoval nepřátele tak, že CIA poskytoval místa jejich pobytu a telefonní čísla. Útoky bezpilotních letounů nebo dronů byly velmi účinné. Záhír po krátké úvaze dospěl k názoru, že prozatím nemá jinou možnost než s tímhle člověkem vycházet po dobrém. Zvolna pokýval hlavou a pronesl: „Uvidím, co se dá dělat.“

„Jestli chcete přežít, zvládnete toho ještě víc.“ Rapp sklonil zbraň a pokračoval: „Dejte mi telefon.“

Záhír z náprsní kapsy své modrošedé uniformy vylovil mobil. Odevzdal jej Rappovi, který přístroj předal Hubbardovi. „Běžte nahoru a dejte to Sid. Řekněte jí, ať provede obvyklé úkony a povolá do akce naše přátele ve Státech. Vyřídte jí, že chci taky klon.“ Hubbard odešel a Rapp se znovu zaměřil na Záhira. „Uslyšíme každé vaše slovo, a pokud nebudu spokojený s tím, jak se snažíte, dohoda přestává platit.“

„Přestává platit?“

„To znamená, že jakmile ji porušíte, je po vás.“

„A co když se mi ta dohoda nelíbí?“

Rapp zvedl zbraň a namířil muži do obličeje. „To je úplně prosté. Hned vám vystřelím mozek z hlavy a skončíte jako tihle čtyři.“ Pokynul k ležícím strážcům.

„Nedáváte mi moc na výběr.“

„A když jste unášel vesničany a zadržoval je kvůli výkupnému, měli na výběr?“

Záhír tvrdošijně odmítal odpovědět.

„Chápu, že se vám to nelíbí, Abdule, a důvody jsou jednoduché. Jste násilník. Jste zvyklý lidi komandovat. Vyhrožovat jim a jejich rodinám násilím, abyste dosáhl svého. Teď někdo komanduje vás a vám se to nezamlouvá, což je mi úplně ukradené. Záleží jenom na tom, abyste pochopil naši dohodu a přistoupil na ni. Tak souhlasíte?“

S hlavní u obličeje Záhír věděl, že má jen jednu možnost – přijmout podmínky. Až se toho šílence zbaví, může přemýšlet, jak se z dohody vykrotí. „Nedal jste mi jinou možnost.“

„Dobře. Podal bych vám ruku, ale vím, že by to nic neznamenalo, protože mě chcete při první příležitosti podrazit, takže na to půjdeme

jinak.“ Rapp vzal do pravé ruky svůj telefon, poklepal na několik ikon a pak přístroj zvedl, aby si Záhira vyfotil. „Usmívejte se. Tohle je na plakát, až budu na vaši hlavu vypisovat odměnu padesát tisíc dolarů.“

„Ale říkal jste...“

„Klid, já vím, co jsem říkal. Jestli uděláte, co po vás chci, dopadne to dobře. Možná těch padesát tisíc dokonce dostanete vy, ale při prvním náznaku, že chystáte nějakou levárnu, to máte spočítané. Už tak máte dost nepřátel, ale až vypíšu tu odměnu, budou se stavět do fronty. Sakra, možná to vyjde levněji než na vás plýtvat raketou.“

Vrátil se Hubbard se Záhirovým telefonem a odevzdal mu ho. Rappovi předal obyčejný černý vyklápečí mobil. Rapp jej zvedl do vzduchu a poznamenal: „Takhle se budeme domlouvat. Dokážu vystopovat oba telefony, ale volat mi budete tímhle.“ Věnoval přístroj Záhirovi. „Za dvě hodiny vám zavolám, a pokud to nezvednete, je po vás. Pokud to zvednete a řeknete mi, že jste nic nezjistil, je po vás. Chápete, jak to bude fungovat?“

Záhir váhavě uložil telefon do kapsy a přikývl. „Jak vás mám oslovovat?“

„Harry,“ sdělil mu Rapp jednu ze svých přezdívek. „Teď vypadněte a zjistěte, co je s Joem Rickmanem.“

4

BETHESDA, MARYLAND

Joel Wilson si netrpělivě poklepával prsty pravé ruky na pravé stehno, když řídil ztemnělými ulicemi ospalé marylandské čtvrti. Do svítání zbývalo několik hodin a z představy, že svého šéfa probudí takhle brzy, nebyl příliš nadšený, ale pracně nabyté zkušenosti mu říkaly, že toho starého nudného patrona je třeba udržovat v pohybu. Mimořádně energického Wilsona stále více provokovalo, že se mnohdy není schopen přizpůsobit pomalejšímu tempu Samuela Hargravea, výkonného náměstka ředitele FBI pro národní bezpečnost. Mimo Federální úřad pro vyšetřování tato funkce mnoho neznamenala, ale v rámci FBI její důležitost značně vzrostla po 11. září. Hargrave měl pod palcem boj proti terorismu, kontrarozvědka a Ředitelství výzvědné služby a zbrání masového ničení. Svědomitě podával hlášení řediteli FBI, působil velmi nenápadně a to samé vyžadoval i od podřízených – což Wilson rovněž nemohl vystát.

Wilson pokládal Hargravea za pozůstatek studené války, za člověka, který už nedokáže čelit mnohočetným hrozbám zrychleného světa. Hargrave mu připomínal profesora práva s huňatým obočím z filmu *Papírová honička*. Byl to protivný chlapík, jenž úzkostlivě dbá na detaily, zatímco mu unikají širší souvislosti. Rád upozorňoval na chyby včetně těch nejnepatrnějších. Wilson nikdy nepracoval pro nesnesitelnějšího bručouna. Kdyby tak Hargraveovi chtěla prasknout žilka, Wilson už by zemi ochránil před různými hrozbami, jichž bylo víc než dost.

Wilson se domníval, že jeho práce je nejtěžší a nejnáročnější v celém úřadu. Byl zástupcem ředitele kontrarozvědky, což znamenalo, že nikoli

CIA, ale on stojí v první linii. Bylo to prosté. Největší nebezpečí představovaly zahraniční tajné služby a teroristické organizace, jež hodlaly zaútočit na Ameriku a oslabit ji. Wilson měl za úkol bojovat proti nim i proti Američanům, kteří nepřátelům pomáhali.

Hargrave byl vším, čím šéf být nemá. Překázal všem rozhodnutím a operacím, jež Wilson naplánoval. Wilsonovo rozladění narostlo do té míry, že začal Hargravea obcházet, což mu ostře vyčetl sám ředitel FBI. Tehdy Wilsonova jinak zářivá jednadvacetiletá kariéra u úřadu dosáhla nejnižšího bodu, a to v nejméně vhodnou dobu. Wilsonův nadřízený v čele Divize kontrarozvědky byl na čtyřměsíční zdravotní dovolené po nevydařené operaci zad. Wilsona požádali, aby vykonával jeho funkci jako zastupující ředitel. Tato funkce patřila v rámci FBI ke třem nejžádanějším a Wilson ani na okamžik nezaváhal. Vrhł se do práce, jako kdyby divizi vedl celá léta, a brzy narazil na Hargravea.

Všemožně se mu snažil vyhýbat, ale nedařilo se mu to. Jak později Wilsonovi objasnil sám ředitel, hierarchické uspořádání Federálního úřadu pro vyšetřování má svůj důvod. Wilson s nadřízenými nesouhlasil, jenže nebyl tak umíněný, aby šel proti řediteli, a tak Hargravea informoval o každém sebemenším rozhodnutí. Nabył dojmu, že Hargrave tuší, na co se Wilson chystá, ale prozatím se šéf ovládal. Noční vývoj událostí ho však možná vyvede z míry.

Prozatím Wilson zachovával otravné dekérum. Proto teď projížděl hezkou ulicí lemovanou stromy v městečku Chevy Chase, místo aby se svým týmem nastupoval do letounu Gulfstream 550 na výlet přes půl zeměkoule. Vozidlo zpomalilo a Wilson si všiml, že řidič hledá číslo popisné.

„Je to tamhle nalevo,“ řekl Wilson. „Ten bílý koloniální dům se zelenými okenicemi.“ Polohlasně dodal: „Fádní... stejně jako majitel.“

„Prosím, pane?“ zeptal se mladý agent.

„To nic,“ odpověděl Wilson.

Cal Patterson sloužil u FBI třetím rokem a považoval se za šťastlivce vzhledem k tomu, že patřil k nejmladším agentům v Divizi kontrarozvědky. Měl svou práci rád, ale ze šéfa byl nervózní. Patterson ležérně otočil volantem Fordu Taurus a odbočil na úzkou příjezdovou cestu. „Máte pro mě nějaké úkoly, než podáte hlášení výkonnému náměstkovi, pane?“

Wilson položil ruku na kliku a odpověděl: „Spojte se s výjezdním týmem. Ať jsou všichni v letadle i s vybavením, až dorazíme. Měli jsme tam být už před hodinou.“

„Provedu, pane.“

Wilson zavřel dveře auta a pokračoval po chodníku podél cihlové zidky. Nahlédl oknem do místnosti, která vypadala jako jídelna, a viděl, že v kuchyni se svítí. Na malé zápraží by se vešly dvě osoby. Wilson zvedl prst ke zvonku, ale pak se zarazil. Takhle brzo bude zřejmě lepší zaklepat. Dvakrát udeřil klouby levé ruky do zelených dveří. Dlouho čekal, než uslyšel mechanismus zámku. V úzké mezeře se objevilo vysoké čelo Samuela Hargravea. Se sotva znatelným pokývnutím otevřel a pokynul Wilsonovi, ať jde dál.

Starší muž zavřel dveře a vykročil chodbou do zadní části domu. Wilson si povšiml kožených trepek, kostkovaných pyžamových kalhot a tmavě modrého županu. Nadřízený vypadal, jako kdyby vystoupil z filmu s Carym Grantem. Wilson se pustil do úvah, jaké to asi je, narodit se s padesátiletým zpožděním, ale daleko se nedostal, neboť se ho Hargrave zeptal, jestli si nedá kafe.

„Ne, díky. Už jsem měl a čeká mě dlouhý let.“

Hargrave na něj chvíli zíral, přemýšlel o jeho slovech a hledal v nich skryté sdělení. Nalil si hrnek černé kávy a usadil se k menšímu kuchyňskému stolu pro čtyři. Napil se a pronesl: „Dlouhý let... kam máte namířeno?“

„Do Afghánistánu,“ odpověděl Wilson stručně.

„Afghánistán je velká země. Někam konkrétně?“

„Do Džalálábádu.“

„Do Džalálábádu,“ uvažoval Hargrave. „Myslím, že to je poprvé.“

„Poprvé?“ zamračil se Wilson. „Nerozumím, pane.“

Hargrave ho již stokrát vyzval, ať ho oslovuje Same, ale Wilson stále odmítal. Hargrave si s takovou drobností, byť v podstatě mocenského charakteru, nelámal hlavu. Měl však další důvod, proč musel zastupujícím řediteli kontrarozvědky věnovat víc pozornosti. Jestliže hraje takové hry s ním, jak se asi chová ke kolegům a podřízeným? Jaké zastává názory, pokud jde o dodržování práva? Hargrave už dlouho věděl, že podobné prkotiny mohou nakonec vést k velkým potížím pro FBI.

„Za ta léta, co dělám tuhle práci, mě z postele vytáhli mnohokrát, ale nikdo mi ještě neřekl, že letí do Džalálábádu.“ Hargrave odložil hrnek a promnul si oči. „Stala se z nás opravdu globální agentura.“

To je ale překvapení, ty moulo, pomyslel si Wilson. Kde jsi sakra byl posledních deset let?

„Proč do Džalálábádu?“

„Kvůli Joeovi Rickmanovi.“ Wilson uvažoval o větším cíli, ale Rickman prozatím postačí.

Hargrave to jméno znal. Doslechl se, že Wilson je tímto agentem tak trochu posedlý. Poznal, že temperamentní Wilson je značně napjatý, a tak opatrně volil slova. „Copak pan Rickman provedl?“

„Před třemi hodinami jsem dostal zprávu, že ho unesli z bezpečného domu v Džalálábádu.“

Hargrave se na chvíli odmlčel. Představoval si, jaké to může mít důsledky, pokud se někoho jako Joe Rickman zmocní nepřítel. Říct, že v Langley budou šílet strachy, by byl eufemismus. „Víte, kdo ho unesl?“

„Ne, ale načasování mi připadá podezřelé.“

„Podezřelé?“ zeptal se Hargrave zvědavě.

„Vyšetřoval jsem ho poslední dva měsíce.“ Rickmana a pár dalších, ale o těch Hargrave vědět nemusel.

„Prosím?“ řekl Hargrave, neboť si nebyl jistý, jestli dobře slyšel.

„Skoro před rokem mi začaly přicházet jisté znepokojivé informace o panu Rickmanovi. Obvinění, že vyplácí obrovské částky ze svého tajného fondu a že navazuje příliš úzké vztahy s určitými nežádoucími osobami.“

Hargrave zavřel oči a potom zvedl pravou ruku. „Víte o tom skoro rok a nic jste mi o tom neřekl?“

Wilson se napřímil. „Nechtěl jsem vás do toho zatahovat, pane. Ze začátku to byly jenom fámy. Kdybych vás měl obtěžovat s každou fámou, která se donese do mé kanceláře, běhal bych za vámi po schodech osmkrát denně.“

Hargrave cítil, jak mu stoupá tlak, a připomněl si varování lékařů, že se nemá moc rozčilovat. „Pan Rickman,“ začal pomalu, „je výjimečný člověk. Všechno, co souvisí s ním a s jeho aktivitami, má automaticky nejvyšší prioritu, takže vaše uvažování nechápu. Velice jste mě zklamal,

že jste mi nic neřekl.“ Hargrave zavrtěl hlavou a dodal: „Tohle jsme už probírali. I ředitel vám připomněl, co se od vás očekává.“

Wilson věděl, jak se situace vyvine, a byl na to připravený. „Promiňte, pane, ale jsou tu jisté polehčující okolnosti.“

„Opravdu?“

„Ano.“

„Poslouchám.“

Wilson úmyslně poposedl na židli. Chtěl vzbudit dojem, že debatu bere nadměru vážně. „Původní informaci jsem obdržel od jednoho velice důležitého člověka, který s tou věcí nechtěl být jakkoli spojován.“

Hargrave začal kariéru v FBI a ve čtyřiceti letech byl jmenován členem Soudu pro dohled nad zahraničním zpravodajstvím (FISC). Tam strávil jedenáct let a věděl, jak to v oboru chodí. „A tím člověkem je kdo?“

„To bohužel nemůžu prozradit, pane.“ Wilson zachoval klid, ačkoli ve skrytu duše ho nesmírně potěšilo, že Hargraveova bledá tvář náhle zbrunátněla.

„Tohle je nepřijatelné. Před necelým měsícem jsme seděli u ředitele a on výslovně řekl, že mě máte informovat o všech vyšetřováních, kterými se vaše kancelář zabývá. Neexistuje žádná šedá zóna.“ Hargrave kroutil hlavou. „Pro ředitele to bude velké zklamání. Těžko říct, jestli ten let do Džalálábádu stihnete.“

Wilson měl připravenou odpověď. „Pane, na začátku nebylo vyšetřování, ale jen určitá dosti znepokojivá obvinění ze strany jednoho prominentního hráče. Myslel jsem, že není třeba chodit za vámi, protože to, upřímně řečeno, bylo pod vaši úroveň. Nejdřív jsem chtěl zjistit, co je na tom pravdy, a teprve pak podniknout patřičné kroky.“

Hargrave nad tím chvíli přemýšlel, než se zeptal: „Kdo je ten mocný hráč, od kterého obvinění pocházela?“

„O tom bych raději nemluvil, pane.“

„To je mi jasné, ale nemáte jinou možnost. Jsem váš šéf, a jestli chcete odletět na opačný konec světa a utrácet dolary daňových poplatníků za pátrání po kolegovi z federálních služeb, musíte mě zasvětit.“

Wilson přehodil nohu přes nohu a významně pohlédl na kulaté hodiny

na stěně. Vzdychl a odvětil: „Ten člověk je senátor, pane, a já jsem mu musel odpřisáhnout, že jeho jméno udržím v tajnosti.“

„Jak příhodné.“

„Nevymýšlím si,“ hájil se Wilson.

„To je jedno. Pokud chcete nastoupit do toho letadla, prozradíte mi jméno toho tajemného senátora.“

„Pane, dal jsem slovo.“

„Pomaloučku mi dochází trpělivost, Joeli. Jsem váš nadřízený. Nejsme ve skautu, ale v FBI a máme pravidla a zákony, kterými se musíme řídit. Váš osobní slib nějakému politikovi pro nás není závazný. Teď hned mi všechno řekněte, nebo zavolám na Dullesovo letiště a zruším váš let, a až budu dneska ráno snídat s ředitelem, povím mu o vašich posledních krocích. On mě potom požádá o doporučení ohledně vaší budoucnosti jako zastupujícího ředitele kontrarozvědky.“ Hargrave se odmlčel a nepříjemně dlouho z Wilsona nespouštěl oči. „Protože odmítáte uposlechnout i ten nejjednodušší příkaz, je jasné, že nemůžete počítat s lichotivým doporučením.“

Wilson předpokládal, že jejich malé drama vyvrcholí právě takhle, ale kvůli věrohodnosti se musel držet scénáře. Vyhrkl jméno. „Carl Ferris.“

Hargraveovi málem zaskočilo. „Chcete říct, že jste zahájil vyšetřování na základě nářeků jednoho z nejhorších partajních nádeníků, kteří se kdy ocitli v Senátu Spojených států?“

Wilson si zahrál na hlupáka. „Vlastně ho neznám, pane. Když mě americký senátor požádá o soukromou schůzku, беру to velice vážně.“

„Panebože, vy jste blázen,“ opáčil Hargrave váhavě. „Nevěřím, že můžete být tak naivní.“ Vstal a přecházel po místnosti – jeho mozek se snažil rozplést celou nepříjemnost, než na ni dopadne denní světlo. Carl Ferris mistrně manipuloval s médii a údajnými fakty, která překrucoval.

Wilson přihodil další informaci. „Řekl mi, že ho nesnášíte.“

„Prosím?“

„Senátor Ferris řekl, že proti němu něco máte. Podrobnosti neprozradil, ale prý to souvisí s vaším působením u FISC.“

Hargrave se obrátil k Wilsonovi a poznamenal: „Věc, na kterou naráží, jsme uzavřeli a nediskutuje se o ní, ale můžu vám říct, že senátor se nezachoval nejlíp.“

„Nechci se míchat do nějaké vaší přestřelky. Do toho, co se stalo, mi nic není.“

„Není to žádná přestřelka.“ Tohle se Hargraveovi nezamlouvalo. Wilson z toho udělal osobní záležitost. „Podstatné je, že jste mi zase jednou nesdělil důležité informace o tom, co plánujete, a teď se chystáte odletět s jedním mým výjezdním týmem a rozjet mimořádně choulostivou akci.“ Hargrave položil dlaně na područky židle a pokračoval: „Na něco se vás zeptám. Napadlo vás vůbec, jak se budou tvářit naši přátelé ze CIA, až se tam objevíte a začnete strkat nos do jejich věci?“

„Osobně mi na tom záleží ještě míň než na tom, co si myslí ti neandertálci v Langley.“

Hargrave se s tímto typem chování již setkal a věděl, jak destruktivní může být. „Jsme na jedné lodi,“ připomněl naléhavě.

„A já mám za úkol postarat se, abychom na jedné lodi zůstali.“

„Co tím chcete říct?“

„V naší branži nikdo není mimo podezření. Moje práce spočívá v tom, že bráním nepříteli v pronikání do aparátu národní bezpečnosti, čehož nejnázve dosáhne tím, že na svou stranu získá někoho z našich lidí.“

„Kam tím míříte?“

„Nikam nemírím. Skutečnost je taková, že Joe Rickman patří k nejtemnějším špiónům, jaké naše země má. Je až absurdní, že se někdo mohl stát chodící encyklopedií všeho špatného. Jestli ho unesli, je naší povinností nabídnout Langley pomoc přinejmenším kvůli tomu, abychom měli představu o rozsahu škod. Měli bychom se stát koordinující agenturou, protože je evidentní, že Langley přízná jenom zlomek možné katastrofy. Musíme mít dokonalý přehled, co nám hrozí.“

Hargrave musel uznat, že na tom něco je. Za šest měsíců by vypadalo špatně, kdyby se ukázalo, že kontrarozvědka nekonala. „Chápu, jak to myslíte, ale chci, aby to proběhlo decentně.“

„Nabídnu pomoc při hledání Rickmana, a pokud zaznamenám, že byly porušeny nějaké zákony, poradím se nejdřív s vámi, než obrátím vyšetřování novým směrem.“

„To jsem chtěl slyšet.“

Wilson se usmál. Prozatím nebylo třeba zmiňovat se o dalších věcech,

které ho znepokojovaly. Jak upozornil senátor Ferris, Hargrave by je stejně nebral vážně. Wilson vstal a řekl: „Děkuji, pane. Když mě teď omluvíte, musím jít.“

„Ještě něco, Joeli. Chci, abyste se mi každý den ohlásil. Potřebuju vědět, jak si vedete.“

„To jsem předpokládal, pane.“

Hargrave doprovodil Wilsona ke dveřím a díval se, jak odchází. Ani na okamžik neuvěřil, že ho Wilson hodlá informovat, a za ještě nepravděpodobnější pokládal, že jen chce pomoci CIA s pátráním po Rickmanovi. Vzhledem k okolnostem mu však nemohl bránit v cestě. Rickman měl obrovskou cenu a FBI musela brát v potaz širší zájmy národní bezpečnosti. Přesto se Hargrave nemohl zbavit pocitu, že se děje ještě něco jiného. Něco, o čem mu Wilson neřekl.

5

DŽALÁLÁBÁD, AFGHÁNISTÁN

Hubbard byl zjevně rozrušený. Přešel k oknu a díval se, jak se Záhír se svými muži vzdaluje. Rapp si ho nevšímal a využil přestávky k udělení dalšího pokynu Colemanovi. Zrovna končil, když k nim přistoupil Hubbard.

Hubbard několikrát zamrkal a zeptal se Rappa: „Máte ponětí, co jste právě provedl?“

„Myslím, že ano,“ odvětil Rapp bez emocí.

„Tím si nejsem tak jistý. Ten chlap je blázen.“ Hubbard ukázal ke dveřím, jako kdyby tam Záhír pořád stál. „Musím s ním spolupracovat. Co vás to sakra napadlo?“

Rapp zachoval klid a odpověděl: „Takového člověka nemůžete uplácat. Nakonec vás podrazí. Pokaždé. S někým jako Záhír se dá jednat jedině tak, že mu naženete strach o život.“

Hubbard nevěřil vlastním uším. „Darren vyskočí z kůže, až to zjistí. Skoro rok pracoval na tom, aby Záhír přišel k rozumu.“

Jakmile zaznělo Sicklesovo křestní jméno, Rapp se neudržel. „Darren je idiot.“

„I jako idiot je to můj šéf a nejvyšší představitel CIA tady v Afghánistánu.“

„Už jste skončil?“ Bylo to spíš varování než otázka.

„Ne... neskončil. Zdaleka ne. Vy se tu zdržíte týden a potom se vrátíte do Států a jednat s ním budu muset já. Víte o Záhírovi hovno. Je to brutální parchant. Nejspíš mě zabije.“

„Tak zabijte dřív vy jeho,“ zavrčel Rapp.

Hubbard se na Rappa podíval jako na šílence. „Řídí ho Darren... Nemůžu ho zabít.“

„S Darrenem to vyřídím. Vy byste si mezitím měl nechat narůst koule. Podle toho, jak jste ho pustil dovnitř a jak s vámi jednal. Co s vámi sakra je? Děláte pro CIA, Hube, ne pro ministerstvo vnitra. Začněte se podle toho chovat, nebo si najděte jinou práci. Do prdele... máte tu žoldáky, bývalé tálibánce, vojáky Severní aliance, vysloužilé příslušníky spojeneckých zvláštních sil... všichni čekají na šanci vydělat si pár dolarů. Mohl jste zajít za Rickem, dát mu deset nebo dvacet táců a vybrat si z patnácti chlapů, kteří toho kretěna střelí do hlavy, když ráno vyleze před barák.“

„Není to tak jednoduché.“

„Není?“ zeptal se Rapp a vztekle zatnul zuby. „V tom případě jsem Superman, protože jsem ztratil přehled, kolik blbců jako Záhír jsem za ty roky oddělal. Není to žádná vysoká matematika, hergot,“ dodal a píchl Hubbarda prstem do prsou.

„Darren by se zbláznil,“ poznamenal Hubbard na svou obranu.

„Už jsem vám řekl, že s Darrenem to vyřídím.“ Rapp se nemohl dočkat, až mu ta kancelářská krysa přijde pod ruku. „Teď bych potřeboval, abyste nasadil všechny zdroje, co máte. Uděláte pořádné dusno, zjistíte, co se přihodilo Rickovi, a jestli se na vás Záhír jenom špatně podívá, zavoláte mi. Rozumíte?“

Hubbard zvolna pokýval hlavou, protože si uvědomoval, že by nebylo moudré dál s Rappem na toto téma diskutovat. „Jasně, dám se do toho.“

„Dobře, a nezapomeňte, že si musíme pospíšet.“ Rapp slyšel, jak na něj někdo seshora volá. Obrátil se ke schodům a pak zpátky k Hubbardovi. Poplácal vysokého muže po rameni a uzavřel: „Pamatujte si, kdo jsme, Hube. Nenechte se napálit... hlavně ne v příštích osmačtyřiceti hodinách. Jestli Ricka nedostaneme zpátky, Záhír pro nás bude tím nejmenším problémem.“

Hubbard zamířil ke dveřím. Coleman stál vedle Rappa a ve svěšené ruce držel pistoli H&K ráže .45. Jakmile místní agent zmizel, Coleman poznamenal: „Nezdá se mi, že se na tuhle práci hodí.“

Ani Rapp si tím nebyl jistý, ale nemohl se na Hubbarda zlobit. „Kdybych dělal pod Darrenem Sicklesem, kdo ví, co by ze mě bylo?“

Coleman, který nespouštěl modré oči ze dveří, odpověděl: „Kdyby byl tvůj šéf Darren Sickles, už bys ho zabil. Málem jsi jako šéfa zabil i Stana, a to je zatraceně tvrdej chlápek. Sickles je měkkota.“

Rapp si vzpomněl na Stana Hurleyho, na muže, jenž ho vycvičil. Hurley byl nepochybně ten největší drsňák, jakého kdy poznal. Výcvik však proběhl před více než dvaceti lety. V poslední době se na Stanovi projevoval věk. Pořád mu to myslelo, ale vypadal sešle. „Chlapi jako Stan se už nerodí.“

Coleman se usmál. „To rozhodně ne, ale ty do něj nemáš daleko.“

Rapp se zatvářil, jako by se ho to dotklo. „Naznačujes, že jsem mrzout, co v jednom kuse prosazuje svou, moc pije a kouří a pořád běhá za ženskými, jako když mu bylo dvacet?“

„Podobáš se mu víc, než si kdy přiznáš. Kdybyste tu byli oba, poprali byste se kvůli tomu, kdo tomu teroristovi namíří pistoli do obličeje.“

Rapp se zasmál. „Jasně, a on by vyhrál a potom by odletěl do Kábulu, aby to samé provedl Sicklesovi.“

„Ještě není všem dnům konec. Podle mě je minimálně padesátiprocentní šance, že si to se Sicklesem ještě rozdáte.“

Rapp polohlasně zaklel. *Ještě tohle musím vyřídit*, pomyslel si. Opět uslyšel své jméno a přemístil se pod schody, přičemž prošel kolem mrtvých strážců. Podíval se nahoru a zeptal se: „Co se děje?“

Zpoza rohu vykoukla brunetka a řekla: „Myslím, že byste měl jít sem. Tohle musíte vidět.“

Rapp začal stoupat po schodišti a držel se u stěny, aby nešlápl do krvavé stopy. Sydney Hayeková byla nejnovější členkou jeho týmu a s nápadem, aby právě ona zaplnila uvolněné místo, přišla Kennedyová. Rapp nebyl nijak nadšený, a to z několika důvodů. První se dal očekávat – kvůli své profesi měl sklon k nedůvěře. Prostor pro chyby byl malý a sázky tak vysoké, že Rapp šel do akce raději s méně početným týmem než s nováčkem, který mohl všechny zabít. Také další důvod k ostražitosti byl pochopitelný – Hayeková k nim přišla z FBI.

Rapp stanul na vrcholu schodiště a zeptal se: „Tak co se děje?“

Stejně jako ostatní členové týmu měla Hayeková vojenskou blůzu olivové barvy a kapsy nacpané různými nástroji. Jak nařídil Rapp, ochrannou vestu proti střepinám si oblékla pod blůzu, aby vypadala nenápadněji. Za všech okolností nosila džíny, vysoké turistické boty značky Merrell a modrou baseballovou čepici Detroit Tigers se svítilnou a malou kamerou s optickým vláknem, připnutými po stranách kšiltu. Obrátila k Rappovi mandlové oči a zeptala se: „Řekl vám Scott o tom sejfu?“

„Jo. Nějaké známky vyloupení?“

„Ne. Bohužel to vypadá, že ho otevřel pan Rickman.“

Rapp se zamračil. „Jen žádné předčasné závěry.“

Hayeková pokrčila rameny. „Nikdy jsem toho člověka neviděla, ale předpokládám, že v okruhu tří tisíc kilometrů znal kód jenom on.“

Bylo to spíš jedenáct tisíc kilometrů, ale Rapp nepovažoval za nutné ji opravovat. Hayeková vyrostla v Detroitu jako jediná dcera Arménů, kteří se přistěhovali z Libanonu. Hovořila plynně arabsky a především se mohla procházet ulicemi kteréhokoli středovýchodního města, aniž vzbudila pozornost. V reakci na její domněnku Rapp poznamenal: „Ten kód neznal nikdo jiný.“

„Dobře, ten sejf otevřeli pomocí kódů. Nikdo si nehrál se zámkovým mechanismem a zdá se, že se to obešlo bez použití hrubé síly.“

„Jste si jistá?“

„Tak jistá, jak můžu být po necelé hodině na místě činu.“

Rapp si zkoušel představit, jak to proběhlo. „Zřejmě sejf otevřel, protože na něj mířili.“

„Neznala jsem ho, takže to nemůžu posoudit.“

Po sedmi měsících společného působení Rapp začínal chápat, jak Hayeková pracuje. Záleželo spíš na tom, co si nechala pro sebe, než na tom, co řekla. „Něco vás trápí?“

„Vždycky mě něco trápí.“

„Povídejte.“

„Pár věcí nedává smysl.“

„Například?“

Zaváhala a pak ho vyzvala: „Pojďte, ukážu vám to.“ Vykročili chodbou. „Dávejte pozor, kam šlapete.“

Rapp sklopil zrak a obešel velkou kaluž krve. Potom si všiml cákance na zdi. „Co je tohle?“

Hayeková se ohlédla přes rameno. „Jedno po druhém. Nejdřív vám chci ukázat pracovnu.“ Vstoupila do místnosti a došla za stůl. Okna scházela, stěny a strop kryla akustická pěna a na podlaze ležely čtverce pryže. Za stolem byla v pění otevřená dvířka. Vedla do trezoru.

„Co tady mám vidět?“ zajímal se Rapp.

„Nic.“ Hayeková zhasla lampu na stole a poté rozsvítila ultrafialové světlo na svém kšiltu. Sklonila hlavu k podlaze před sejfem a posvítila z jedné strany na druhou. „Žádná krev. Ani kapka.“

„Pořád nechápu.“

„Pojďte.“ Vrátila se ke dveřím a vyšla z místnosti. Zhasla na chodbě. Ultrafialové světlo odhalilo krvavé skvrny a stříkance. „Tady je krve spousta, ale tam žádná. Sice Rickmana neznám, ale slyšela jsem, že to byl dost spolehlivý člověk.“

„No a?“

„S vámi už dělám dost dlouho na to, abych pochopila, že by vám museli vymlátit duši z těla, než by vás napadlo ten sejf otevřít.“

Rapp přikývl.

„V pracovně krev není.“

„Mohli ho začít mlátit kdekoli jinde... třeba dole v kuchyni.“

Hayeková zavrtěla hlavou. „A v pracovně by zůstala krev... třeba jenom nenápadné stopy, jenže tam žádné nejsou.“

Rappovi docházelo, co Hayeková naznačuje. „Co tu ještě máte?“

„Tuhle spoušť.“ Hayeková ukázala na krev na stěně. „Nejspíš to tady schytl jeden z těch strážců dole.“

„Ten, kterému chybí půlka obličeje?“

„Jistě.“ Hayeková přistoupila ke zdi. Ukázala na lepkavou hrudku. „Mám ode všeho vzorky a otestuju je, jakmile budeme zpátky ve Státech, ale už teď je na devětadevadesát procent jisté, že tohle je mozek s trochou kosti a krve. To odpovídá střelnému zranění, které utrpěla oběť číslo čtyři tam dole.“

„A tohle je podstatné z jakého důvodu?“

„Podívejte se na tvar té skvrny.“ Hayeková zvedla ruku, jako kdyby

držela pistoli. „Strážce musel být obrácený takhle, ke schodům. Útočník se přiblížil a střelil ho zezadu. Kulka pronikla do hlavy, vyletěla ven, zanechala tenhle stříkanec na zdi a potom strážce upadl dopředu. Tam, kde je ta velká kaluž.“

Rapp si prohlédl krev na stěně. Všechno do sebe zapadalo. „Souhlasím. Co z toho vyvozujete?“

„To, že tři ze čtyř mužů byli zasaženi do obličeje, je logické. Reagovali na vniknutí. Chystali se čelit hrozbě. Jenže tenhle to schytl do hlavy zezadu. To nedává smysl. Pachatelé, kteří vybíhali nahoru, by ho měli zastřelit nad schodištěm.“

Rapp nevěnoval pozornost jejímu policejnímu žargonu. Spíš mu vadilo, že na to nepřišel sám. „Jak důkladně jste prohlédla ty mrtvolky dole?“

„Dost důkladně.“

„Přeměřila jste otvory vstřelu?“

„Ne přesně, ale řekla bych, že první tři muže zabila ráže devět milimetrů.“

„A to víte jak?“

Hayeková zvedla uzavíratelný sáček se třemi mosaznými nábojnicemi. „Tohle jsem našla na podlaze.“

„A ten čtvrtý?“

Hayeková zavrtěla hlavou. „Prohledala jsem celou chodbu a schody, ale nemůžu žádnou nábojnici najít.“

„Jak byste odhadla ráži?“

„Odhadla bych ji na pětáčtyřicítku s dutou špičkou. Určitě nebyla stejná jako u ostatních.“

Rapp si informaci nechal projít hlavou, a protože mu došlo, kam ho zavede, nechtěl ji následovat, i když věděl, že mu nic jiného nezůstane. Ohlédl se k pracovně. Nic nenasvědčovalo potyčce. Všechno bylo na svém místě. Krveprolití se odehrálo na chodbě. Rapp obrátil zrak ke skvrně připomínající Rorschachův test. „Předpokládám, že kulka se zaryla do té zdi.“

„Jasně... Chtěla jsem ji vydloubnout, ale nejdřív jsem se potřebovala zeptat vás. Nevěděla jsem, jestli ten tým z Langley... nechtěla jsem se jim plést do řemesla.“

To bude problém, ale Rapp se s ním dokáže vypořádat. „Vytáhněte ji co nejdřív. Chtěla jste mi říct ještě něco?“

Hayeková zaváhala a odpověděla: „Ne.“

„Copak?“

„Nic.“ Zakroutila hlavou. „Víc se dozvím, až porovnáám vzorky krve s těmi těly. Myslím, že získáme poměrně přesnou představu, kde se kdo nacházel, když se to strhlo.“

„Dobrá práce, Sid. Udělejte mi laskavost a nikomu o tom neříkejte. Dokud nebudeme mít jistotu, nechci, aby někdo šířil nepodložené teorie. Když se na vás někdo obrátí, pošlete ho za mnou. Rozumíte?“

Kennedyová ji už požádala, aby jí co nejrychleji předávala co nejvíc informací. Hayeková pochopila, že zůstala trčet mezi dvěma nadřízenými, ale protože jí Rapp začínal důvěřovat, odpověděla: „Rozumím.“

„Dobře. Zabalte si a v deset buďte připravená vyrazit.“

„Proč takový spěch?“

„Máme jednání v Kábulu. Sejde se tam celá branže.“

„Vy takové schůze nesnášíte.“

„Nesnáším všechny schůze, ale tyhle obzvlášť.“ Rapp si představil, že by Sickles jednání vedl v jeho nepřítomnosti. Nedokázal pochopit, kde se ten člověk v CIA vůbec vzal. „Potřebuju se ujistit, že jeden idiot z tohohle průseru neudělá něco ještě horšího.“

6

VELVYSLANECTVÍ USA, KÁBUL, AFGHÁNISTÁN

„Nikdy jsem o tom chlapovi neslyšela,“ pronesla žena s očividným rozladěním. „Co si o sobě sakra myslíš?“

Plukovník Hunter Poole naposledy vdechl kouř z cigarety a potom ji odhodil do šterku a zašlápl patou vysoké černé boty. „Moc toho o něm nevím.“

„Ale slyšel jsi o něm?“

Poole věděl, že musí být opatrný. Arianna Vinterová byla energická žena, jejíž nápadná slabina spočívala v přesvědčení, že zastrašováním se může domoci jakéhokoli vítězství, a podle toho, co se povídalo o Rappovi, nejspíš nebylo moudré útočit na něj přímo. Poole pokrčil rameny a odpověděl: „Je to špion. Ti nestojí o popularitu.“

Vinterová na svého člověka v ozbrojených silách skepticky přimhouřila oříškově hnědé oči. „Něco mi tajíš.“

Poole nepropadl panice. „Zaslechl jsem pár věcí... takových, co se nedostanou do oficiálních zpráv.“ Zapálil si další cigaretu a pokračoval: „V určitých kruzích je nechvalně známý.“

„Nechvalně známý čím?“ zajímala se Vinterová a dlouze potáhla ze své tenké mentolky.

Scházeli se stále častěji. Velvyslanectví bývalo napěchované lidmi a Američané přísně zakázali kouření ve vnitřních prostorách, byť v zemi, kde kouří prakticky každý. Museli však být ohledně svého vztahu opatrní, a proto chodili sem do kouta pozemku k vyrovnaným pestrobarevným přepravním kontejnerům. Tady se rozkládalo zázemí, kam za dáv-

kou nikotinu docházeli dělníci a občas i mariňáci, ale nikdy hlavouni z ambasády, k nimž Poole a Vinterová rozhodně patřili.

Poole se opřel dlaní o rezavý kontejner a zamyslel se nad různými fámami o Mitchi Rappovi. Rappovi bylo kolem pětáctýřiceti, takže byli s Poolem zhruba vrstevníci. Poole se však na rozdíl od Rappa pyšnil kariérou bez poskvrnky. West Point absolvoval mezi pěti nejlepšími procenty v ročníku, prošel rangerským kurzem a poté následovalo oslnivé působení v ozbrojených silách, přerušované studiem na prestižních školách U.S. Army Command and General Staff College a John. F. Kennedy School of Government v rámci Harvardovy univerzity. Za první války v Perském zálivu byl velitelem čety, a než začalo tažení do Iráku, povýšil na velitele roty Alfa 2. praporu rangerů. U rangerů odsloužil tři bojové mise, dvě v Afghánistánu a jednu v Iráku. Během druhé mise v Afghánistánu pracoval jako zpravodajský důstojník na štábu Společného velitelství zvláštních operací (JSOC), kde se doslechl o tajném agentovi CIA, který se vloudil do vazebního zařízení na letecké základně v Bagrámu díky tomu, že se vydával za plukovníka vojenského letectva z odboru zvláštního vyšetřování.

Týden předtím byli v terénu zadrženi dva vysocí velitelé Tálibánu a prozatím odmítali vypovídat. Rapp za necelou hodinu z jednoho vypáčil informace o chystané teroristické operaci na území Spojených států. Zvěsti o tom, jak toho dosáhl, se různily, ale všechny se točily kolem jisté velmi orwellovské taktiky, která mezi muži z JSOC vyvolávala směsici obdivu a strachu. Další historiky, většinou z druhé nebo ze třetí ruky, popisovaly jeho dobrodružství na nepřátelském území. Pokud se jim dalo věřit, Rapp byl schopen extrémního násilí, nezáleželo mu na morálce a naprosto přehlížel politické a právní problémy, které muži a ženy v uniformách museli řešit.

Poole jako každý chytrý absolvent West Pointu dodržoval pravidla a zanedlouho měl obdržet svou první hvězdičku, která byla jeho celoživotním snem, avšak nikoli konečným cílem. Poole cítil, že je na správné cestě. Hodlal se stát předsedou sboru náčelníků štábů, a pokud všechno půjde dobře, třeba i usednout v Oválné pracovně. Až donedávna by pro něj bylo obtížné pochopit někoho jako Rapp. Poole se řídil předpisy,

jenže Vinterová mu předvedla zcela nový pohled na washingtonskou realitu. Ukázala mu, že někdy se pravidla stávají zbytečnými překážkami. Rapp celou svou kariéru a pověst podle všeho založil na této filosofii. Třebaže obcházet nařízení bylo lákavé, Poole si uvědomoval, že musí být opatrný. V armádě panovaly zcela jiné poměry. Jediný chybný krok před nesprávným generálem mohl ukončit služební postup.

Právě kvůli obavám z takového nesprávného kroku nebral informace, které se o Rappovi dozvěděl, zcela vážně. „Není snadné oddělit fakta od báchorek, ale i když uvěříme jen polovině, jde o mimořádně nebezpečného jedince.“ *Takový člověk by mi mohl zničit kariéru*, prolétlo Pooleovi hlavou.

„Hergot!“ Vinterová zamáčkla cigaretu o bok kontejneru, čímž k zemi vyslala vodopád jisker. „Ze všeho nejmíň potřebujeme, aby to celé poslal nějaký ranař ze CIA. Už jsem do toho investovala moc úsilí.“ Vinterová pomyslela na svou pozici na ministerstvu zahraničí a na všechno, co obětovala postupu mezi dalšími intrikujícími diplomaty. Tuhle příšernou funkci v Afghánistánu přijala z mnoha složitých důvodů, kromě jiného také proto, že to prospěje její kariéře. Nenáviděla Afghánistán. Byla to země plná lidí uvízlých ve starověké misogynní kultuře, jež měla skončit už před sto lety. Hemžilo se to tu pošahanými náboženskými fanatiky, kteří k ženám chovali méně úcty než většina lidí ke svým psům.

Ačkoli Vinterovou pobuřovalo, že vousatí podivíni mohou beztrestně terorizovat ženy za přihlížení americké vlády, šéf jí dal jasně na srozuměnou, že priority jsou jinde. Z Bílého domu dorazily pokyny, že vzhledem k blížícím se domácím volbám je třeba urychlit stažení armády. Vláda se všemožně snažila zapůsobit na nerozhodnuté voliče. Vinterová již několik let prosazovala řešení v podobě reintegrace. Původně se hovořilo o amnestii, jenže tu veřejnost nevnímala dobře, a tak bylo třeba přijít s něčím přijatelnějším. Po mnoha skupinových diskusích a zaplacení 125 000 dolarů jedné PR agentuře se sídlem na K Street byl zvolen výraz reintegrace. Ten zněl odborněji a především dláždil cestu ke stažení a vítězství.

Byl to jeden z výjimečných momentů v kariéře Vinterové, kdy její génius vedl k něčemu, co nezamýšlela. Před téměř rokem ji náměstek

ministra zahraničí pozval do šéfovy honosné kanceláře na velmi důležitou schůzku. Začátek byl uspokojivý. Ministr jí oznámil, že prezidentovi se její nápad zamlouvá. Vinterová se rozzářila pýchou jako dítě, které se konečně dočká pochvaly od rezervovaného rodiče, a potom následovalo to horší. Prezident si přál, aby se postavila do čela, osobně projekt vedla a dotáhla ho do konce. Šéf jí řekl: „Prezident chce, abyste v Kábulu na operaci dohlédla. Budete podávat zprávy přímo mně. Svěřujeme do vašich rukou velkou moc. Velvyslanec dostane pokyn, aby vám pomohl se vším potřebným, a Bílý dům vám zajistí podporu Pentagonu a CIA. V Afghánistánu to bude vaše představení.“

Poté již Vinterová pořídně neposlouchala; její myšlenky se obrátily k životu v Kábulu, jako kdyby to byl obří výmol na jinak hladké cestě. Několikrát už Afghánistán navštívila a znechutil ji, ale pobyt prospěje její kariéře. Okamžitě ji napadlo, že pokud stráví rok nebo dva v pekle, později bude moct žádat jakoukoli funkci. Manžel nebyl nadšený, že se s ním neporadila, ale věděla, že nemá odvalu, aby se jí doopravdy postavil. A kromě toho, dospívající syn ji doháněl k šílenství. V domě bylo na její vkus moc testosteronu. Vinterová usoudila, že bude nejlepší, když si od dvou mužů svého života na čas odpočine, a jestli se jí kvůli tomu rozpadne manželství, nějak to přežije. Po sedmnácti letech změna nemusí být na škodu.

„Ten chlap je jenom kolečko v obrovském stroji,“ poznamenal Poole, aby ji uklidnil.

Vinterová byla nesmírně inteligentní a temperamentní, ale dokázala zvládnout vždy jen jednu emoci a Poole nechtěl, aby zrovna teď ztratila rozvahu. Natáhl ruku a položil jí dlaň na pravé rameno. „Stačí zavolat ministrovi, a na tvoje přání ho převedl do Antarktidy.“ Začal jí rameno třít.

Vinterová nad tím zauvažovala a vzápětí jí došlo, že to její vojáček s tělesným kontaktem trochu přehání. „Co to sakra děláš?“

„Snažím se ti pomoci s uvolněním. V tomhle stavu neuvažuješ jasně.“

„A ty neuvažuješ jasně, když za tebe myslí penis. Tenhle tvůj pohled znám. Neděláš si starosti o moje myšlení, jde ti o sex.“ Vinterová si všimla Pooleova laškovného úsměvu. „Uběhlo jenom, kolik... šest týdnů, a já už tě mám přečteného. V horku za kontejnery si to rozdávají

jenom toulaví psi. To se stalo jenom jednou. Byla to slabá chvilka a nebude se to opakovat.“

„No tak,“ skoro zaúpěl Poole. Přitáhl ji k sobě a dodal: „Potřebuju tě.“

„Měl jsi mě před dvěma dny. Nemůže to být tak naléhavé.“

„Normálně se takhle nechovám, ale z tebe šlím.“ Políbil ji na rty a sáhl jí na zadek.

Vinterová ho odstrčila. „Za deset minut máme jednání. Soustřeď se. Záhir vyhrožuje, že vezme svoje lidi a vrátí se do hor. Pokud to vážně udělá, mohl by zahájit řetězovou reakci a zničit všechno, čeho jsem dosáhla za poslední rok. A to všechno kvůli únosu nějakého špiona.“ Zamyslela se nad zvláštním zvratem událostí. „Slyšela jsem, že se tam dneska ukáže ten žoldák, co se snaží zničit naši práci.“

Poole si přitáhl ruku Vinterové do rozkroku. „Co kdybychom teď pracovali na něčem jiném?“

Vinterová mu skoro vrazila facku. „Nech toho. Musíme se soustředit. Darren je celý bez sebe. Tvrdí, že Rapp trpí vážnými duševními potížemi. Víš, co se strhne ve Washingtonu, pokud se tam doslechnou, že jsme to podělali?“

Poole konečně pochopil, že žádný sex nebude. Dlouze vzdychl. „Přeháníš to. Nic jsme nepodělali. S reintegrací pokračujeme podle plánu. Jestli se něco pokazí teď, obviníme z toho Rappa. Hodíme to na CIA a vycouváme.“

„Já takhle nepracuju. Nikdy nezklamou.“ Vinterová si zabodla ukazovák do prsou, aby svému tvrzení dodala váhu, které již nebylo zapotřebí. V oříškových očích se jí zableskl hněv, když dodala: „Nevrátím se do Washingtonu s propadákem na krku.“

Poole si povzdechl. Zdálo se, že konfrontace je nevyhnutelná. Přemýšlel, zda lze blížící se srážku nějak utlumit. Vinterová očekává jeho bezvýhradnou podporu, jenže Poole už dospěl k názoru, že by bylo pošetilé otevřeně vystoupit proti Rappovi. Uvědomoval si, že v bitvě s neznámým nepřítelem je nutné odsunout ego stranou a připravit se na možnost taktického ústupu. Právě tímto směrem bude obezřetně manévrovat. Vinterová ho později seřve, ale navzdory báječnému sexu začínal mít dost jejího zastrašování. Třeba se mu naskytne příležitost převážít misky vah a podmanit si ji.

„Podpořím tě, ale nezapomínej, že to možná nebude chlap, se kterým je radno pouštět se do sporu.“

„A já nejsem ženská, se kterou je radno pouštět se do sporu. A žádný spor nebude. Natrhnu mu zadek, pošlu ho zabalit a tím to skončí.“

Ačkoli jí Poole chtěl věřit, nesdílel její sebedůvěru. „Arianno, vím, že tě nepřemluvím, ale nevyčítej mi, že jsem tě nevaroval.“ Protože nechtěl slyšet její odpověď, Poole se obrátil a zamířil k hlavní budově.

7

ÚSTŘEDÍ ISI, ISLÁMÁBÁD, PÁKISTÁN

Nadím Ašan krácel širokou chodbou a pociťoval zděšení. Mohlo by se zdát, že po devětadvaceti letech práce pro pákistánskou tajnou službu ISI bude zvyklý na podobné zádrhele, ale právě tenhle ho znepokojoval z důvodů, o nichž se mu nechtělo hovořit s nikým v budově. Ašan si osvojil umění proplouvat rozbouřenými vodami ISI, což jen prohlubovalo jeho nynější obavy. Nepůsobil v monolitické byrokratické struktuře, kde by stejně smýšlející lidé řídili výzvědné operace a činnost pákistánských agentů. ISI byla rozvrácená sektářská instituce sestávající ze zpravodajských profesionálů a vojáků se značně odlišnými názory na to, co je pro zemi nejlepší.

Hlavní frontová linie vedla mezi sekularisty a náboženskými fanatiky, přičemž oba tábory tvořilo několik skupin. Sekularisté většinou prosazovali modernost a stabilitu. Již mnoho let varovali, že pomoc, kterou tajná služba poskytuje Tálibánu v Afghánistánu a organizaci Laškare tajjaba v indickém Kašmíru, se jí nakonec vymstí. Náboženští fanatici viděli v Tálibánu spojence, jehož lze využít k oslabení sousedního Afghánistánu, a radikální nacionalisté odmítali ukončit podporu kašmírských teroristů. Kvůli hluboké nenávisti vůči Indii slepě napomáhali barbarům, kteří záměrně vraždili civilisty ve snaze vytvořit z Kašmíru nezávislý stát.

Naivitu zastánců tvrdé linie odhalily teroristické útoky v Bombaji, které zabily 195 lidí a zničily světoznámý hotel Tádž. Mezinárodní protesty byly ohlušující. Ašan je jako zástupce ředitele pro analýzy a zahraniční vztahy slyšel nejhlasitěji. Už před atentáty v New Yorku a Washingtonu

navázal velmi úzké vztahy se CIA a MI5. Po těchto akcích pochopil, jak nebezpečné je podporovat džihádistickou spodinu. I prezident Mušaraf postupně prozřel, a když se stal spojencem Američanů ve válce proti terorismu, tito vyvrhelové se obrátili proti němu a během jeho období v čele Pákistánu se ho sedmkrát neúspěšně pokusili zavraždit. Jen o pěti atentátech se hovořilo. Ašan a jeho kolegové z ISI pomohli utajit zbývající dva, neboť spiklenci měli vazby na jisté důstojníky výzvědné služby.

Všechny tyto události byly pro ISI zahanbující, ale žádná z nich se nevyrovnala tomu, co vyšlo najevo, když Američané vyslali elitní komando zabít nejznámějšího teroristu světa. Ukázalo se, že Usáma bin Ládín se řadu let skrýval v Pákistánu. Ašan okamžitě věděl, které frakce uvnitř ISI se o něj staraly. Ve hře byly pochopitelně úplatky, avšak prvotní motivací představovala ideologická spřízněnost. Třebaže se to Pákistán snažil popírat, v jeho ozbrojených silách a tajné službě sloužilo mnoho lidí, kteří podporovali Tálibán a al-Káidu.

Za jedním z nich právě Ašan mířil. Generálporučík Achtar Durrání byl zástupcem ředitele vnějšího oddělení ISI. Durrání a Ašan řídili dvě ze tří hlavních skupin ISI. Měli obrovský vliv a podléhali přímo generálnímu řediteli ISI. Ašanovi se dařilo manévrovat podle situace mezi sekularisty a konzervativci, zatímco Durrání setrval neochvějně ve druhém táboře. Ašanův pragmatismus vycházel ze zjevné skutečnosti, že Pákistán je převážně muslimská země.

Ašan s pouhým kývnutím prošel kolem elitních vojenských strážců a kolegova osobního asistenta. Ústředí ISI je rozlehlý areál a oddělení zahraničních vztahů se nachází poměrně daleko od vnějšího oddělení, ale i tak k sobě oba zástupci ředitele měli blízko. Ašan se téměř denně vydával na dlouhou procházku do Durráního kanceláře. Na rozdíl od většiny pákistánských mužů jeho věku dbal na své zdraví. Ani jeden z jeho rodičů se nedožil šedesátky. Otec zemřel na infarkt po mnohaletém kouření a matce cigarety přivodily rakovinu plic. Ašan kouření nenáviděl a snažil se zdravě jíst a každý den chodit. Měl v úmyslu žít dlouho přes osmdesát.

Těžké dveře Durráního pracovny byly zavřené. Ašan se přes rameno ohlédl k asistentovi, který zkontroloval světélka na telefonu.

„Je sám.“

Ašan zaklepal a otočil kulovou klikou. Vstoupil do prostorné obdélníkové kanceláře a zahalil ho šedivý dým. Ašan neztrácel čas. Stiskl vypínač na zdi a ozval se hukot ventilace. Nechal ji zapojit před skoro čtyřmi roky, protože už nechtěl vyседávat v zakouřené místnosti. Mohl příteli vyčinit, že ventilaci nenamontoval sám, ale pak si to rozmyslel. Kolega karcinogeny vdechoval přímo do plic. Větrák by mu příliš nepomohl.

„Nadíme,“ řekl Durrání a opřel se ve vysokém koženém křesle, „rád tě vidím.“ Na sobě měl vojenskou uniformu, již zdůrazňoval svou dvojnásobnou důležitost.

Ašan, který odsloužil jen čtyři roky u letectva, měl modrý oblek a žlutou kravatu. „Šel jsem kolem a napadlo mě, že se zastavím.“

„Zase sportuješ.“ Durrání se usmál a nabídl cigaretu. „Varoval jsem tě, že jestli toho nenecháš, zabije tě to.“

„Ano, já vím. Kdybych kouřil jako ty a celá tahle země, byl bych mnohem zdravější.“

„Možná by s tebou byla větší zábava,“ poznamenal Durrání a jeho ústa se roztáhla do ještě širšího úsměvu pod mohutným černým knírem, jaký je pro důstojníka pákistánských ozbrojených sil prakticky nezbytností.

„Užiju si spoustu zábavy.“ Ašan minul dvě židle před přítelovým stolem a posadil se do křesla u okna, které vedlo na jeden z mnoha dvorků v areálu. Také toto křeslo sám objednal. Židle před psacím stolem byly nízké a návštěvníci z nich k Durránímu vzhlíželi jako k horskému štítu. Ašan to nevěděl jistě, ale předpokládal, že tohle uspořádání přetrvalo z koloniálních dob, kdy zemi řídili britští důstojníci.

„Tak co tě dnes ráno přivádí do mé malé enklávy? Potřebuješ, aby ti vnější oddělení zase nějakým špinavým trikem zachránilo zadek?“

Ašan spíše vážně odvětil: „Tvoje špinavé triky mě většinou dostanou do pěkné kaše.“

„Ale no tak,“ zasmál se Durrání. „Každý máme předepsanou nějakou roli.“

Ašan neměl náladu na žerty. Věděl o příteli své. Znal jeho schopnosti i slabiny, a pokud byl Durrání takový idiot, že někoho ze svých lidí pověřil účastí na tom šíleném kousku v Džalálábádu, dostal je všechny do pořá-

ného průsvihu. „Teď se jenom modleme, aby nikdo z vnějšího oddělení neměl nic společného s tím, co se v noci na dnešek stalo za hranicí.“

„Kterou hranici máš na mysli?“

Ašan si přešel dlaní po hladce oholené tváři a pokoušel se odhadnout, jestli je nevědomost starého přítele skutečná nebo hraná. Ten muž se stal v předstírání takovým mistrem, že ho Ašan už nedokázal odhalit. Rozhodl se mluvit otevřeně. „Severní hranici.“

„Aha... pan Rickman. Politováníhodné. Překvapuje mě, že o tom už víš.“

Ašan byl zvyklý na neustálé zpochybňování výkonnosti svého oddělení. „Zahraniční vztahy jsou naše specializace.“

„Jak ses o tom dozvěděl?“

„Přes velvyslanectví. Ráno poslali depeši.“ Byla to pravda jen částečně. Ašan mluvil přímo se CIA. „Američané jsou dost rozčilení.“

„To si umím představit. Pan Rickman je člověk, o kterého by neradi přišli.“

Ašan se otočil a podíval se z okna. Měl pocit, že se přítel pustil do jakési hry, ale jistý si tím nebyl. Seznámili se před pětaticeti lety, když Ašan studoval na Oxfordu a Durrání na Královské vojenské akademii v Sandhurstu. Durrání byl tehdy jako otevřená kniha – bez obalu hovořil o svých touhách a plánech. Ašan si vážil jeho upřímnosti a poctivého jednání. ISI z něj však zvolna udělala nevyzpytatelného šéfa špionáže a Ašan se obával, že se mezi nimi rozevírá propast. „Achtare, musím se tě na něco zeptat.“

Durrání přátelivým úsměvem naznačil, ať přítel pokračuje.

„Ta otázka se ti nebude líbit.“

„Lidi mi každý den dávají otázky, které se mi nelíbí. Patří to k mé práci.“

Ašan ho sledoval, jak si zapaluje další cigaretu, a potom nonšalantně pronesl: „Máš ty nebo tvoji lidé nějaké informace o tom Rickmanově únosu?“

Durrání hned neodpověděl, neboť nasával kouř hluboko do plic, aby mu cigareta nezhasla. Jenom hlupáci si musejí zapalovat dvakrát. Zavrtil hlavou, vydechl a odvětil: „To je pěkně široké téma. Mohl bys být konkrétnější?“